

opodatkowaniu, a mianowicie pobrana będzie od zapasów brzezki względnie piwa znajdującego się w browarach dodatkowa opłata w wysokości różnicy między opłatą uiszczoną już poprzednio, a przypadającą na podstawie postanowień niniejszego paragrafu.

§ 4. Postanowienia § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 68, poz. 527) dotyczące zwrotu opłat pobranych od piwa wywożonego zagranicę zmienia się o tyle, że:

- 1) wywozującym piwo zwraca się bez względu na zawartość ekstraktu w pierwotnej brzezce, za której to piwo wyrobiono, za każdy hektolitr piwa po 80.000 mk. polskich,
- 2) wytwórcom piwa zwraca się za każdy stopień ekstraktu wywiezionego piwa z wytwórni zagranicę po 16.500 mk. polskich.

§ 5. Paragraf 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 68, poz. 527) w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej otrzymuje brzmienie następujące:

„Od piwa sprowadzonego za osobnym zezwoleniem Ministerstwa Skarbu do b. dzielnicy austriackiej z zagranicy pobiera się oprócz opłaty celnej dodatkową opłatę akcyzową od każdego hektolitra piwa I każdego stopnia ekstraktu pierwotnej brzezki podstawowej po 20.000 marek polskich, najmniej jednak 320.000 marek polskich”.

§ 6. Ustanowiony w § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 2 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 68, poz. 527) podatek od piwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej i na obszarze Województwa Śląskiego, ustala się w sposób następujący:

Podatek od jednego hektolitra piwa słabego sporządzonego z brzezki podstawowej, zawierającej do 8⁰/₀ ekstraktu, wynosi przy produkcji rocznej:

od pierwszych	10.000 hektolitrów	po 144.000 mkp.
za dalsze	20.000 hektolitrów	po 152.000 mkp.
powyżej	30.000 hektolitrów	po 160.000 mkp.

Powyższy podatek oblicza się od piwa pełnego o zawartości powyżej 8 — 13⁰/₀ ekstraktu brzezki podstawowej o 62.5⁰/₀ wyżej, czyli przy produkcji:

- 1) do 10.000 hektolitrów po 234.000 mkp.
 - 2) za dalsze 20.000 hektolitrów po 249.900 mkp.
 - 3) powyżej 30.000 hektolitrów po 260.000 mkp.
- za każdy hektolitr.

Od piwa mocnego o zawartości powyżej 13⁰/₀ ekstraktu brzezki podstawowej dolicza się do stopy podatkowej, unormowanej dla piwa pełnego, za każde dalsze 4⁰/₀ ekstraktu brzezki podstawowej połowę stopy podatkowej ustanowionej dla piwa słabego.

§ 7. Ustanowiony w § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 68, poz. 527) podatek od warek domowych podnosi się do kwoty 50.000 mk. polskich od hektolitra.

§ 8. Piwo znajdujące się w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w ilościach większych, jak 100 litrów w posiadaniu przedsiębiorców trudniących się sprzedażą piwa, zakładów i związków zajmujących się rozdziałem piwa dla swoich członków lub w transporcie podlega dodatkowemu opodatkowaniu. Wy-

mienieni posiadacze obowiązani są zgłosić we właściwym urzędzie skarbowym taki zapas piwa w dniach trzech od wejścia w życie niniejszej ustawy. Piwo znajdujące się w transporcie ma zgłosić odbiorca w dniach trzech po odebraniu. Dodatkowy podatek wynosi 100.000 marek od hektolitra.

§ 9. Osoby winne zaniechania lub zaniedbania zgłoszenia przypisanego §§ 1, 3 i 8 niniejszego rozporządzenia lub zgłoszenia ilości piwa zmniejszonej więcej niż o 10⁰/₀ ilości stwierdzonej urzędownie, ulegną karze przewidzianej za defraudacje podatkowe, stosownie do przepisów skarbowo-karnych, obowiązujących w poszczególnych dzielnicach.

§ 10. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *H. Linde*

681.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 23 sierpnia 1923 r.

w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu kwasu octowego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 41 poz. 248) oraz ustawy z dnia 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowioną w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1923 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania kwasu octowego na obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. № 68 poz. 528) stopę podatkową podnosi się z kwoty 6.000 do kwoty 12.000 mk. polskich od kilograma kwasu bezwodnego.

§ 2. Kwas octowy, jaki w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdzie się poza wytwórniami, podlega dodatkowemu opodatkowaniu według stopy przewidzianej w § 1 niniejszego rozporządzenia z zaliczeniem akcyzy wpierw uiszczonych (6.000 mk.), a więc dodatkowemu podatkowi w kwocie 6.000 mk. za 1 kg.

Od dodatkowego opodatkowania wolne są zapasy kwasu octowego poniżej 1 kg. mocy 80⁰/₀.

§ 3. Kto w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia posiada zapas kwasu octowego, podlegający opodatkowaniu, jest obowiązany w przeciągu najbliższych trzech dni zgłosić najbliższemu

organowi kontroli skarbowej ilość i moc kwasu, tudzież uiszczenie przypadająca od tego zapasu akcyzą w najbliższej kasie skarbowej bezpośrednio lub też przez Pocztową Kasę Oszczędnościową.

§ 4. Dodatkowa opłata może być przez właściwą izbę skarbową pokredytowaną nie dłużej, niż na 2 miesiące; od kwoty pokredytowanej należy ściągnąć odsetki w stosunku 12% rocznie.

§ 5. Zaniechanie lub zaniebdanie przepisane go zgłoszenia zapasów kwasu octowego podpadają pod postanowienia karne §§ 115 i 130 ustawy niemieckiej o opodatkowaniu spirytusu z dn. 15 lipca 1909 r.

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *H. Linde*

682.

Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów

z dnia 14 sierpnia 1923 r.

w sprawie podwyższenia opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych.

Na mocy art. 10 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. № 44, poz. 310) podwyższa się dotychczasowe opłaty pocztowe, telegraficzne i telefoniczne oraz zarządza się co następuje:

§ 1. Nowe opłaty pocztowe dla obrotu wewnętrznego i dla obrotu zagranicznego według załączonej taryfy obowiązują od 1 września 1923 r. z wyjątkiem opłat kwartalnych i rocznych, co do których podwyżka wchodzi w życie dopiero z dniem 1 października 1923 r. Opłaty za czasopisma uiszczone przez wydawców do końca bieżącego kwartału (lipiec, sierpień, wrzesień) należy uważać za uiszczone należycie i z tytułu podwyżki taryf nie pobierać żadnych dopłat.

Korespondencji, nadanej przed dniem 1 września, a nadeszłej do urzędów oddawczych po tym dniu, nie należy obciążać dopłatą.

§ 2. Podwyższa się granicę podanej wartości listów wartościowych i paczek do 5.000.000 mkp.

§ 3. Dopuszcza się przekazy pocztowe i telegraficzne do 5.000.000 mkp. na jeden przekaz, jak również obciążenie pobraniem przesyłki listowej, listu wartościowego lub paczki do 5.000.000 mkp.

§ 4. Uznaniu poszczególnych Dyrekcji Poczty i Telegrafów pozostawia się rozszerzenie granic doręczenia odbiorcom do domu kwot przekazów pocztowych i czekowego P. K. O. tudzież listów wartościowych i paczek o podanej wartości do 5.000.000 mkp. w miejscowym i do 500.000 mkp. w zamiejscowym okręgu doręczeń.

§ 5. Znosi się opłatę manipulacyjną przy zwykłych przekazach pocztowych.

§ 6. Ekwiwalent franka złotego dla opłat za przesyłki listowe zagraniczne wynosi 1 fr. zł. = 4.000 mkp., najwyższa zaś kwota odszkodowania za polecane przesyłki listowe do zagranicy = 200.000 mkp.

Za każdy międzynarodowy kupon na odpowiedź (coupon réponse international) należy wydawać znaczki pocztowe ogólnej wartości:

- a) za kupon nowy wartości 50 cent. 2.000 mk.
- b) za kupon dawny wartości 25 „ 1.000 „

§ 7. Nowe opłaty telegraficzne dla obrotu wewnętrznego obowiązują od 1 września 1923 r. z wyjątkiem opłat kwartalnych wymienionych pod pozycją 15 i 16 taryfy telegraficznej, które obowiązują dopiero od 1 października 1923 r.

Z powodu podwyższenia wewnętrznej taryfy telegraficznej podwyższa się opłatę za telegramy do Rumunji i Węgier. Opłata od wyrazu telegramu zwykłego do Rumunji równa się podwójnej opłacie wewnętrznej, do Węgier zaś pojedynczej opłacie wewnętrznej plus 7 (siedem) centimów, obliczonych na marki polskie według każdorazowo obowiązującego ekwiwalentu franka złotego do marki polskiej.

§ 8. Nowe opłaty telefoniczne obowiązują od 1 września 1923 r. z wyjątkiem opłat telefonicznych abonamentowych, które obowiązują od 1 października 1923 r. według załączonej taryfy z następującymi wyjątkami:

a) do sieci miejscowych w Warszawie, Lwowie, Lublinie, Łodzi, Białymstoku, Zagłębiu Borysławskim i Dąbrowskiem, które z dniem 1 lipca 1922 r. przeszły na własność „Polskiej Spółki Akcyjnej Telefonów”, mają zastosowanie tylko postanowienia taryfy, odnoszące się do rozmów międzymiastowych i telefonicznego pośrednictwa przy nadawaniu i odbieraniu telegramów przez telefon, zatem tylko §§ 26, 27, 28, 29, 30, 31 i 33;

b) w województwach poznańskim i pomorskim obowiązują tylko należności budowlane, to znaczy §§ 6, 7, 8, 9 i 10, następnie §§ 22, 24 i 25, dalej należności za rozmowy międzymiastowe, to znaczy §§ 26, 27, 28, 29 i 30, opłaty za rozmaite inne świadczenia, to znaczy §§ 31, 32 i 33, wreszcie cały rozdział III.

Abonenci, dla których podwyższone opłaty abonamentowe nie będą dogodnie, mogą wypowiedzieć abonament na 2 tygodnie przed 1 października 1923 r.

§ 9. Podwyższone należności pocztowe, telegraficzne i telefoniczne dla obrotu wewnętrznego obowiązują:

a) w obrocie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i zezwala się na ich stosowanie w górnośląskiej części województwa śląskiego.

b) w obrocie z Polski do obszaru Wolnego Miasta Gdańska; nie mają zastosowania jedynie pozycje 10, 11 c i 12 taryfy pocztowej.